

Arrest

nr. 205 055 van 7 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. GILLIS
Oude Diestsesteenweg 13
3010 KESSEL-LO (LEUVEN)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2017 tot weigering van een aanvraag tot herinschrijving in het bevolkingsregister.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BRAEM, die loco advocaat J. GILLIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREUS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juli 2012 werd de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister.

Op 8 december 2013 verstrijkt haar C-kaart.

Op 3 augustus 2017 vraagt de verzoekende partij om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Op 27 november 2017, met kennisgeving op 18 december 2017 weigert de verwerende partij de verzoekende partij de aanvraag om de verzoekende partij opnieuw in te schrijven in het bevolkingsregister. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"M., M. (...)

geboren te Leuven, op (...).1972

nationaliteit: Marokko

opgegeven adres: (...)

Betrokkene werd op 13.07.2012 ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister. Zijn vorige C-kaart is verstreken sinds 08.12.2013.

Op 03.08.2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08.10.1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene heeft namelijk onvoldoende bewijzen geleverd van zijn continue en persoonlijke aanwezigheid in België sinds het verstrijken van zijn vorige verblijfstitel tot het aanbieden ter inschrijving.

Meneer legt volgende bewijzen voor in het kader van zijn aanvraag:

- *Attest van hospitalisatie in psychiatrisch centrum Bierbeek dd.19.06.2017: opname sinds 16.06.2017.*
- *Attest van gevangenschap:*
 - o 09.09.2011-22.02.2012*
 - o 06.08.2014-17.09.2015*
 - o 28.01.2016-05.07.2016*
- *Bevestiging aanmelding OCMW Leuven op 23.08.2016, 09.12.2016 en 12.12.2016*
- *E-mail psychosociaal centrum GGZ Leuven: aanmelding op 29.04.2017*
- *E-mail GTB Leuven: in begeleiding geweest in periode van 06.12.2010 tot 04.03.2015*
- *Attest huisarts wijkgezondheidscentrum dd.13.07.2017: in de periode van 27.06.2006 t.e.m. 01.07.2014 zagen wij mijnheer regelmatig op raadpleging (nooit meer dan 1 jaar tussen 2 consulten). In de periode 12.12.2007 t.e.m. 24.03.2010 consulteerde hij niet.*
- *Verklaring lidmaatschap ziekenfonds: in regel van 01.01.2015-31.12.2017*
- *Attest ABW: uitkeringen ontvangen van mei 2011 tot en met oktober 2013*

Betrokkene kan het recht op terugkeer zoals bepaald in artikel 19§1 van de wet van 15.12.1980 onder geen beding meer uitoefenen na 08.12.2013 gezien hij niet meer in het bezit is van een geldige verblijfstitel sinds 08.12.2013. Hij moet dus aantonen dat hij het land sinds die datum nooit (d.w.z. geen enkele dag) heeft verlaten.

Met uitzondering van de periodes van gevangenschap en de recente opname in het psychiatrisch centrum te Bierbeek kan betrokkene onvoldoende bewijzen van continue persoonlijke aanwezigheid aanbrengen. De verklaring van lidmaatschap bij een ziekenfonds toont enkel aan dat meneer in regel was met de betaling van zijn aansluiting en verzekerd was van 01.01.2015 tot 31.12.2017. Dit is geen bewijs van zijn persoonlijke aanwezigheid in België gezien de verzekering gewoon kan doorlopen bij tijdelijke afwezigheden. De verklaring dat hij doorlopend in begeleiding was bij GTB Leuven in de periode van 06.12.2010 tot 04.03.2015 wordt niet verder gestaafd met opgave van concrete data van begeleiding, zodat het continue karakter ervan na 08.12.2013 kan worden nagegaan. Dit geldt ook voor het attest van het wijkgezondheidscentrum. Hoewel wordt verklaard dat meneer regelmatig op raadpleging kwam in de periode van 27.06.2006 t.e.m. 01.07.2014(nooit meer dan 1 jaar tussen 2 consulten behalve in de periode van 12.12.2007 t.e.m. 24.03.2010), staat geenszins vast aan de hand van dit attest dat hij elke dag na het verstrijken van zijn verblijfstitel op 08.12.2013 in België aanwezig was. De overige bewijzen leveren ook slechts fragmentarische bewijzen van zijn aanwezigheid, maar laten niet toe een ononderbroken persoonlijke aanwezigheid vast te stellen in België vanaf 08.12.2013 tot heden.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het in artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 bedoelde recht op terugkeer heeft verloren. Betrokkene is niet meer in het bezit van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en kan niet aantonen dat hij het Rijk sinds het vervallen van zijn C-kaart niet meer heeft verlaten.

Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten op 04.07.2016. Betrokkene nam hiervan kennis terwijl hij in de hulpgevangenis van Leuven was opgesloten."

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in de synthesesemorie het volgende aan:

"2. Ernstige en gegronde middelen

Wegens de verwantschap van het eerste en het tweede middel worden beide middelen in onderhavige synthesesemorie en net zoals in de verklarende nota van verwerende partij samen behandeld en dit ter weerlegging van het standpunt van verwerende partij.

Verwerende partij vat correct het middel van verzoeker als volgt samen:

"Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte wordt gebaseerd op artikel 19 § 1 van de Vreemdelingenwet, nl het recht op "terugkeer" omdat hij nooit is weggeweest en zodoende ook niet terugkeert naar België".

Anders dan verwerende partij in haar nota lijkt voor te houden, wordt in het tweede middel niet zomaar opnieuw dezelfde schending van voormeld artikel 19 van de Vreemdelingenwet ingeroepen. Evenwel, richt het tweede middel zich in hoofdzaak tot artikel 39 § 7 van het Uitvoeringsbesluit van de Vreemdelingenwet en dit in samenhang met voormeld artikel 19, artikelen 2-3 van de wet op de motivering van de bestuurshandelingen, het motiveringsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

De concrete inhoud van artikel 39 § 7 van het Uitvoeringsbesluit wordt door verwerende partij evenwel niet geciteerd. Nochtans is dit artikel voor het middel van cruciaal belang, zeker nu het vermoeden uit dit artikel uitdrukkelijk een weerlegbaar vermoeden instelt:

"De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. "

(Eigen vetdruk & onderlijning)

Volgens dit artikel zal een vreemdeling dus enkel beschouwd worden het land te hebben verlaten indien hij (1) ambtshalve wordt geschrapt of zijn verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken én (2) het tegendeel niet kan bewezen worden.

Anders gesteld, indien een vreemdeling die ambtshalve werd geschrapt er in slaagt aan te tonen dat hij het land niet heeft verlaten, moet worden vastgesteld dat hij altijd in België heeft verbleven.

Zulks is in onderhavige discussie het geval. Op grond van de stukken van het dossier, meer bepaald stuk 3 gevoegd aan het verzoekschrift van verzoekende partij, blijkt overduidelijk dat verzoekende partij alles in het werk heeft gesteld om een zo omstandig mogelijk dossier samen te stellen waaruit niets anders dan zijn permanente en ononderbroken aanwezigheid op het Belgische grondgebied dient te worden afgeleid.

De gevoegde documenten zijn divers van aard en variëren van uittreksels uit het rijksregister, verklaringen en attesten van de vakbond of het ziekenfonds, attesten van gevangenschap, attesten van wijkgezondheidscentra,... Samengevat kan er van deze reeks documenten worden gesteld dat ze het hele tijdsverloop beslaan vanaf de eerste gevangenisname in 2011 tot aan de opname in het Universitair Psychiatrisch Centrum (UPC) Sint-Kamillus te Bierbeek.

Deze documenten zijn evenwel voldoende om in alle redelijkheid te concluderen dat verzoekende partij vanaf steeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven. Evenwel acht verwerende partij de bijgevoegde stukken onvoldoende nu de stukken volgens haar niet in staat zijn te concluderen dat verzoekende partij het grondgebied "nooit (d.w.z. geen enkele dag)"

heeft verlaten. Hiermee vereist verwerende partij zodoende een volstrekt negatief bewijs.

De toets aan voormeld artikel uit het Uitvoeringsbesluit werd reeds eerder door uw raad beoordeeld in een arrest dd. 31 augustus 2011 met nr. 65.936 en heeft ertoe geleid dat er door uw raad werd

geoordeeld dat een beslissing die met betrekking tot de aanwezigheid in het rijk een negatief bewijs vooropstelt kennelijk onredelijk is.

Zulks is logisch, een negatief bewijs is immers nooit te leveren en zal steeds tot gevolg hebben dat de vreemdeling in zijn bewijsvoering faalt.

Verder betwist verwerende partij op geen enkele wijze de concrete inhoud van de verschillende door verzoekende partij neergelegde stukken. Er kan dan ook zeker worden uitgegaan dat verwerende partij toegeeft dat de stukken een officieel karakter heeft, zeker nu het allemaal attesten en verklaringen zijn van officiële instellingen.

Verwerende partij kan dan ook niet-overtuigend onderaan van de voorlaatste pagina van de nota met opmerkingen het volgende voorhouden:

"Verzoeker weerlegt de vaststelling, dat hij niet heeft aangetoond dat hij het land op geen enkel ogenblik heeft verlaten, niet, waardoor hij geen schending aan namelijk maakt van e door hem opgeworpen bepalingen en beginselen va behoorlijk bestuur. "

Het is nu net doordat verzoekende partij een heel dossier aan stukken heeft overgemaakt, op basis waarvan in alle redelijkheid dient te worden aangenomen dat hij het land niet heeft verlaten, doch verzoekende partij de bewijslast als een negatieve bewijslast invult, dat de opgeworpen bepalingen en beginselen zijn geschonden. Verwerende partij kan immers nooit stellen dat zij in alle redelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen, nu het vereiste negatief bewijs nooit kan geleverd worden.

Anders dan verwerende partij voorhoudt, en zoals uit de stukken van het dossier blijkt, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij, op basis van het door verzoekende partij geleverde bewijs, sinds de schrapping uit het bevolkingsregister en het vervallen van zijn verblijfstitel in België heeft verbleven.

Bij gevolg kan er onmogelijk aan artikel 19 van de Vreemdelingenwet worden getoetst; dit artikel is simpelweg niet van toepassing doordat verzoekende partij het land helemaal niet heeft verlaten. Nu het duidelijk is dat verzoekende partij het land niet heeft verlaten, kan er evenmin gebruik kan gemaakt worden van het recht op terugkeer. Wie het land niet heeft verlaten, dient ook niet terug te keren nu hij reeds in het land aanwezig is.

De door verzoekende partij opgeworpen middelen zijn dan ook gegrond."

3.2. De verwerende partij antwoordde op de middelen zoals aangevoerd in het verzoekschrift het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 15 en artikel 19 van de Vreemdelingenwet, van artikel 39 en artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit, van de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte wordt gebaseerd op artikel 19 § 1 van de Vreemdelingenwet, nl. het recht op "terugkeer" omdat hij nooit is weggeweest en zodoende ook niet terugkeert naar België.

In een tweede middel wordt (opnieuw) de schending aangehaald van artikel 19 van de Vreemdelingenwet, van artikel 39 en artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit, van de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij voldoende bewijzen heeft bijgebracht waaruit blijkt dat hij het land niet heeft verlaten. Door te stellen dat moet bewezen worden dat verzoeker geen enkele dag het grondgebied heeft verlaten wordt a.h.w. een ongeoorloofd negatief bewijs gevraagd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat luidens artikel 39 § 7 van het Vreemdelingenbesluit de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld wordt het land te hebben verlaten behoudens bewijs van het tegendeel: "De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel"

Verzoeker betwist niet dat hij ambtshalve werd geschrapt uit het bevolkingsregister en dat zijn verblijfstitel verstreken is sedert 08.12.2013.

Evenmin betwist hij dat hij het recht op terugkeer in de zin van artikel 19§1 van de Vreemdelingenwet heeft verloren, aangezien hij niet meer in het bezit is van een geldige verblijfstitel sedert 08.12.2013.

Artikel 19 § 1 Vw. vereist immers dat de aanvrager in bezit is van een geldige verblijfstitel. Het luidt als volgt: " Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten."

Ten onrechte stelt verzoekende partij dat de beslissing gemotiveerd werd op grond van artikel 19 § 1 van de Vreemdelingenwet, daar waar juist gemotiveerd wordt dat verzoeker zich niet kan beroepen op het desbetreffend artikel.

Verzoekende partij diende bijgevolg wel degelijk aan te tonen het land nooit te hebben verlaten sinds 08.12.2013 tot op het ogenblik van zijn aanvraag om in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Die vereiste vloeit voort uit de tekst van artikel 39 § 7 Vreemdelingenbesluit dat eenvoudigweg niet anders kan gelezen of geïnterpreteerd worden.

Uit de analyse van de door verzoeker bijgebrachte documenten is gebleken dat verzoeker zijn continue persoonlijke aanwezigheid op het Belgische grondgebied niet kon aantonen vanaf 08.12.2013.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldige verblijfs- of verblijfsvergunning, waardoor hij niet in aanmerking komt voor het in artikel 19§1 van de vreemdelingenwet bedoelde recht op terugkeer waardoor vastgesteld dient te worden dat hij niet langer gemachtigd is om zich in het Rijk te vestigen. Verzoeker weerlegt de vaststelling, dat hij niet heeft aangetoond dat hij het land op geen enkel ogenblik heeft verlaten, niet, waardoor hij geen schending aannemelijk maakt van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

De middelen zijn niet gegrond."

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt melding gemaakt van de in casu geldende wetbepalingen waarvan toepassing wordt gemaakt, met name artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet en artikel 39, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Er wordt vervolgens toegelicht dat geen gunstig gevolg kan worden gegeven aan de aanvraag tot herinschrijving in het bevolkingsregister, omdat de verzoekende partij – die op 13 juli 2012 ambtshalve werd geschrapt uit dit register en wiens vorige C-kaart is verstreken sinds 8 december 2013 – onvoldoende bewijzen heeft geleverd van haar continue persoonlijke aanwezigheid in België sinds het verstrijken van haar vorige verblijfstitel tot het aanbieden ter inschrijving. De verwerende partij gaat in op de verschillende door de verzoekende partij voorgelegde stukken ter staving van de aanwezigheid op het Belgische grondgebied en licht toe waarom zij op grond van deze stukken niet aanvaardt dat het vereiste bewijs wordt geleverd. Er wordt geoordeeld dat de verzoekende partij haar aanwezigheid in België kan aantonen tijdens de periodes van gevangenschap en opname in een psychiatrisch centrum, doch de bewijzen onvoldoende zijn om een onafgebroken aanwezigheid in België sinds het verstrijken van de C-kaart aan te tonen. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel zoals voorzien in artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit wordt verondersteld dat de verzoekende partij in de betwiste periode het Belgische grondgebied heeft verlaten, waardoor – rekening houdende met het gegeven dat zij niet meer in het bezit is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning – zij niet in aanmerking komt voor het in artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet bedoelde recht op terugkeer. In dit verband wordt ook benadrukt dat een vreemdeling die niet meer in het bezit is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning bij gelijk welke afwezigheid uit het Rijk niet meer in aanmerking komt voor het in artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet bedoelde recht op terugkeer, waardoor dient te worden aangetoond dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik het land heeft verlaten.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de

formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103°. Bovendien dient te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, worden het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 19 van de vreemdelingenwet en artikel 39 van het vreemdelingenbesluit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 19 van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2

De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3

De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4

Zelfs indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel uitgereikt in België verstreken is, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van :

1° de vreemdeling die houder is van een Belgische EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfstitel afgegeven door deze andere lidstaat op grond van de bovengenoemde Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid;

2° de vreemdeling die internationale bescherming geniet in het Rijk en de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verworven en ten aanzien van wie de bevoegde overheid van deze lidstaat een verwijderingsmaatregel heeft uitgevaardigd, wegens een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° ;

3° de vreemdeling die met toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel werd genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie ten gevolge van een weigering van zijn verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalificeerde baan, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°."

Artikel 39 van het vreemdelingenbesluit stelt vervolgens:

§ 1

De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;*
- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.*

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4

De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6

De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7

De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Artikel 19, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk. Artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit stelt dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

In voorliggende zaak wordt niet betwist dat de verzoekende partij op 13 juli 2012 ambtshalve werd geschrapt uit het bevolkingsregister en dat haar C-kaart verstreek op 8 december 2013.

Op basis van voormelde wettelijke bepalingen, en waar in casu de datum van de afvoering van ambtswege verder in het verleden ligt dan de datum van het verstrijken van de C-kaart, oordeelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij haar aanwezigheid in het Rijk reeds dient aan te tonen vanaf 8 december 2013. Zij benadrukt dat een vreemdeling die niet meer in het bezit is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning bij gelijk welke afwezigheid uit het Rijk niet meer in aanmerking komt voor het in artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet bedoelde recht op terugkeer en het bijgevolg aan de verzoekende partij is om aan te tonen dat zij België op geen enkel ogenblik heeft verlaten. De verzoekende partij betwist dit uitgangspunt op zich niet.

Waar zij de motieven van de bestreden beslissing louter ontkent door te stellen dat uit de voorgelegde stukken wel blijkt dat zij steeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, is haar betoog niet van aard de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, namelijk dat met uitzondering van de periodes van gevangenschap en opname in een psychiatrisch centrum onvoldoende bewijzen voorliggen van haar continue persoonlijke aanwezigheid in het Rijk. Zij ontkent niet, noch weerlegt dat *“De verklaring van lidmaatschap bij een ziekenfonds toont enkel aan dat meneer in regel was met de betaling van zijn aansluiting en verzekerd was van 01.01.2015 tot 31.12.2017. Dit is geen bewijs van zijn persoonlijke aanwezigheid in België gezien de verzekering gewoon kan doorlopen bij tijdelijke afwezigheden. De verklaring dat hij doorlopend in begeleiding was bij GTB Leuven in de periode van 06.12.2010 tot 04.03.2015 wordt niet verder gestaafd met opgave van concrete data van begeleiding, zodat het continue karakter ervan na 08.12.2013 kan worden nagegaan. Dit geldt ook voor het attest van het wijkgezondheidscentrum. Hoewel wordt verklaard dat meneer regelmatig op raadpleging kwam in de periode van 27.06.2006 t.e.m. 01.07.2014(nooit meer dan 1 jaar tussen 2 consulten behalve in de periode van 12.12.2007 t.e.m. 24.03.2010), staat geenszins vast aan de hand van dit attest dat hij elke dag na het verstrijken van zijn verblijfstitel op 08.12.2013 in België aanwezig was. De overige bewijzen leveren ook slechts fragmentarische bewijzen van zijn aanwezigheid, maar laten niet toe een ononderbroken persoonlijke aanwezigheid vast te stellen in België vanaf 08.12.2013 tot heden.”* Het feit dat zij zelf vindt dat de voorgelegde stukken voldoende zijn om in alle redelijkheid te concluderen dat zij België nooit heeft verlaten in de bedoelde periode, is niet voldoende om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verder betwist de verwerende partij, zoals de verzoekende partij zelf voorhoudt, geenszins de inhoud van de voorgelegde stukken en stelt zij geenszins dat de stukken niet “officieel” zouden zijn. Dit is echter onvoldoende om de determinerende motieven van de bestreden beslissing, zoals geschetst, te weerleggen. De verwerende partij heeft toegelicht dat deze aangebrachte stukken voor haar geen voldoende bewijs uitmaken van een onafgebroken aanwezigheid in België sinds het verstrijken van de C-kaart, waarbij zij benadrukte dat deze bewijzen hiervoor onvoldoende zijn. De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten naar voor dat de verwerende partij bij deze beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Het feit dat zij het oneens is met de motieven weerlegt deze vanzelfsprekend niet.

Vervolgens kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij van haar een negatief bewijs verwacht, hetgeen kennelijk onredelijk zou zijn. De verwerende partij vraagt immers uitdrukkelijk de voortdurende aanwezigheid in het Rijk te staven vanaf het verstrijken van de C-kaart tot op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot herinschrijving. De Raad ziet niet in hoe dit een *“volstrekt negatief bewijs”* zou vereisen.

Dat de verwerende partij vooral een *“bewijs van het tegendeel”* verlangt van het vermoeden dat *“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten”* kan haar niet ten kwade worden geduid. Hierbij kan de Raad opmerken dat de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing niet uit zijn context mag trekken en in voorliggende zaak allerm minst kan besluiten dat een negatief bewijs wordt gevraagd. Waar zij verwijst naar arrest nr. 65 936 van 31 augustus 2011 dient te worden opgemerkt dat hierin, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet wordt geoordeeld dat *“een beslissing die met betrekking tot de aanwezigheid in het rijk een negatief bewijs vooropstelt kennelijk onredelijk is”*, daargelaten het feit dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen en voor zover de verzoekende partij al zou aantonen dat de situatie waarin zij zich bevindt identiek is aan deze die aan de grondslag ligt van het genoemde arrest.

De verzoekende partij meent tenslotte ten onrechte dat artikel 19 van de vreemdelingenwet niet op haar geval kan worden toegepast aangezien zij het land nooit zou hebben verlaten en er dus evenmin kan terugkeren. De Raad stelt vast dat *“de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken”* krachtens artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit *“wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel”*. Aangezien de verzoekende partij onvoldoende bewijs levert van haar (permanente) aanwezigheid op het grondgebied sedert het verstrijken van haar C-kaart, dient te worden uitgegaan van het vermoeden dat zij het land effectief heeft verlaten. Bijgevolg kon de verwerende partij op grond van artikel 19 van de vreemdelingenwet rechtsgeldig beslissen om geen gunstig gevolg te geven aan de vraag tot herinschrijving van de verzoekende partij. In haar middel toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij hierbij kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan.

De verzoekende partij toont aan de hand van haar uiteenzetting geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet of van artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU